

De liedjes die we zingen

Geïntrigeerd door de tekst en de geweldige muziek van "The Long Day Closes", ben ik maar weer eens aan het zoeken gegaan wat mijn muziekboeken en het internet me weten te vertellen over dit prachtstuk. Lees de wetenswaardigheden!

Het Lied

Om te beginnen heb ik er weer een zo letterlijk mogelijke vertaling van gemaakt. Dan weten we tenminste waar het over gaat. Er bestaat overigens ook een wat dichterlijker vertaling die op de webstek staat van de vereniging Tourdion in Castricum. (Mag je lekker zelf opzoeken!)

Op de keeper beschouwd is de tekst nogal dubbel, je kunt hem interpreteren als mijmeren over de dag die langzaam overgaat in de nacht waarin je aan je rust toekomt. Maar er zit ook duidelijk een morbide kant aan: het levenswerk is gedaan en het einde nadert. De gedragen muziek en deze tekst zijn waarschijnlijk de reden dat dit nummer nogal eens gespeeld wordt bij begrafenissen. Ik hou het erop dat de componist deze tekst gekozen heeft vanwege de metafoor over het einde van het leven. Dat past wel bij de vroege fase in zijn leven, zie verderop.

Het eerste couplet beschrijft een herfstig tafereel als symbool voor de naderende dood:

No star is o'er the lake,
Geen ster staat boven het meer
Its pale watch keeping,
Zijn bleke wacht te houden
The moon is half awake,
De maan is half wakker *
Through gray mist creeping,
Kruipt door grijze mist
The last red leaves fall round

De laatste rode blaadjes vallen rondom
The porch of roses,
De veranda van rozen
The clock hath ceased to sound,
De klok is gestopt met slaan
The long day closes.
De lange dag sluit.

* half wakker = halve maan

Het tweede couplet verhaalt over het vuur dat uit is en de stemmen die verstild zijn. Blijf niet hopen dat het lot ontweken kan worden. Het is al heel dichtbij, de schaduw van het lot is al te zien onder het overhangende dak:

Sit by the silent hearth
Zit bij de gedoofde haard
In calm endeavour,
In een kalme poging
To count the sounds of mirth,
De geluiden van vrolijkheid te tellen
Now dumb for ever.
Nu verstomd voor altijd
Heed not how hope believes
Let niet op hoe hoop gelooft
And fate disposes
En het lot beschikt
Shadow is round the eaves,
Schaduw is rond de randen van het dak
The long day closes
De lange dag sluit.

Het derde couplet maakt duidelijk dat je in je lot moet berusten, de dood komt onvermijdelijk, het licht en je energie verdwijnen langzaam uit je lijf. Ga nou maar naar het bed waar je niet meer in droomt, je boek is uit, het leed is geleden.

The lighted windows dim
De verlichte ramen schemeren

Are fading slowly.
Vervagen langzaam
The fire that was so trim
Het vuur dat zo aangenaam was
Now quivers lowly.
Flakkert nu zwakjes
Go to the dreamless bed
Ga naar het droomloze bed
Where grief reposes;
Waar droefheid rust
Thy book of toil is read,
Uw boek van ploeteren is uit,
The long day closes.
De lange dag sluit.

De Componist

Arthur Sullivan

1842 - 1900

Arthur Seymour Sullivan werd geboren in Londen op 13 mei 1842 en spreidde al op zeer jonge leeftijd een gigantisch muzikaal talent ten toon.

Zijn vader was een theater musicus die de leider werd van een legerband met als resultaat dat Arthur elk instrument van dat militaire orkest kon bespelen toen hij pas 8 jaar oud was.

Iets anders dan een carrière in de muziek was voor hem nooit een optie en in april 1854 werd hij koorzanger bij de Chapel Royal – de privé kapel waar priesters en zangers ten dienste staan (nog steeds) van de regerend vorst in Engeland.

Al op 13-jarige leeftijd componeerde en publiceerde Sullivan een gewijd lied, "O Israel".

Sullivan studeerde in 1856 aan de Royal Academy Of Music en vanaf 1858 aan het Conservatorium in Leipzig met een beurs die hij gewonnen had. In Leipzig studeerde hij af met een muziekstuk gebaseerd op het toneelstuk "The Tempest" (De Storm) van William Shakespear. Dit verhaal gaat over de storm die de hoofdpersoon veroorzaakt om wraak te nemen op zijn broer en de koning van Napels. Na zijn afstuderen in 1861 ging hij terug naar Engeland. Het jaar daarop werd "De Storm" opgevoerd in Crystal Palace en die uitvoering maakte Sullivan in één klap beroemd.

Omdat hij van de roem niet kon leven nam hij iedere vorm van muzikaal werk aan die hem aangeboden werd. Hij speelde orgel in en voor de kerk en hij gaf ook muziekles. Hij produceerde zoveel hymnes en liederen dat hij er een geregeld inkomen aan overhield. *(Het woord hymne komt uit het Grieks en is afgeleid van het woord hymnos. Het betekent "lied", maar dan in de zin van feestlied voor mens of god.)*

Ook schreef hij de muziek voor producties zoals "De Koopman van Venetië" en "The Merry Wives of Windsor".

In 1875 begon hij samen te werken met William Schwenck Gilbert, de befaamde geworden dichter en schrijver. Die samenwerking was uiterst vruchtbaar, om maar een paar resultaten te noemen: De Mikado, Macbeth, The Yeomen of the Guard en Ivanhoe.

De heren Sullivan en Gilbert, de Londoner and the Liverpoolian, werden dankzij hun samenwerking gefortuneerde lieden die ook nog allebei tot Ridder werden geslagen en dus als Sir Arthur Sullivan en Sir William S. Gilbert door het leven gingen. Sullivan overleed in 1900 op 22 november, de feestdag van Sint Cecilia, de patroonheilige van de muziek! Hoe kreeg hij dat geregeld zou je denken. Sir Arthur wilde in stilte begraven worden, maar op bevel van het koningshuis kreeg hij een grootse staatsbegrafenis.

Een naamgenoot?

En toen was daar ineens een Ierse liedjeszanger met een te grote pet op, een driekwart broek aan met bretels en die beroemd werd met liedjes als Matrimony, Clair en het door Koot en Bie gedubde lied "Alone Again (Naturally)".

De halve wereld dacht dat deze Gilbert O'Sullivan als artiestenalias de namen van de twee grote Engelse kunstenaars aanéén gesmeed had. Nou, mooi niet, hij heet echt O'Sullivan en hij schrijft nog steeds liedjes op zijn eiland Jersey.

De Dichter

De man die de tekst van The Long Day Closes dichtte heet Henry Fothergill Chorley (1808–72), geboren in Liverpool in een groot en arm gezin zoals daar zoveel gezinnen groot en arm waren.

Toen zijn vader op vrij jonge leeftijd stierf, hertrouwde zijn moeder met een plaatselijke arts en daardoor kreeg het gezin een beter leven. Aanvankelijk kreeg Henry privé onderwijs. Later raakte hij aan het werk in de boekhouding, maar dat was een job die hij haatte. Hij wilde iets doen in de schone kunsten. Om die droom te kunnen realiseren moest hij wachten tot zijn stiefvader en zijn moeder gestorven waren. Zij lieten hem zoveel geld na dat hij op eigen zak terend een carrière als schrijver en criticus kon opbouwen. Als beoordelaar had hij een aanzienlijk zelfvertrouwen en kon hij uiterst kritisch zijn. Hij kraakte Wagner, Schumann en Verdi af en prees al het werk van Rossini, Mendelssohn, Gounod en .....SULLIVAN!

Op het hoogtepunt van zijn carrière, tussen 1850 en 1860, schreef hij boeken, allerlei artikelen en libretti en dus ook de tekst voor "ons' lied. Bovendien raakte hij bevriend met onder andere Charles Dickens.

Zijn biograaf vermeldt nog dat het hem verbaast dat Sir Chorley door zijn hautaine gedrag nooit is uitgekotst door "zijn" kringen.

John van Halderen

Februari 2008